

Miroslav Pelikan

SUSRET

S U S R E T

Naravno, nije mogao odbiti ponuđeni zadatak. Uostalom, to je tjedan dana na udaljenom otoku u potrazi za nekoliko ruševina koje treba fotografirati i ukratko opisati njihovo aktualno stanje. Putuje autobusom, pa trajektom.

Prognoza je najavljivala ugodno vrijeme. Dobro će mu doći malo morskog zraka.

Noćno putovanje autobusom ne pruža osobiti užitek ali nije niti zamorno. Krunoslav Bukač je sjedio u noćnom autobusu posve opušten, gotovo sretan, što ga ovaj bučni stroj vozi na more.

Ponekad bi na trenutak promotrio mjesečinom obasjane pejzaže koji su brzo promicali, jedan za drugim. To bi bilo sasvim zgodno fotografirati, mislio je Krunoslav, razmišljajući kako je možda fotoaparatus trebao uzeti sa sobom a ne ga ostaviti u putnoj torbi. Osjetio je stanoviti umor s prvim zrakama svjetla. Trljao je oči, pomalo nervozan, čudeći se kako ga zora umara.

Autobus je na vrijeme stigao u veliki lučki grad i ubrzo se uvezao u veliki trbuh trajekta. S ostalim putnicima Krunoslav je izašao na gornju palubu. Trajekt se polako udaljavao od obale ploveći prema udaljenom otoku. Na palubi je bilo mnoštvo svijeta, doista svi su uživali u suncu i zraku. Naslonio se na ogradu i iz dosade počeo promatrati lica putnika. Mladi, stari, veseli, glasni, šutljivi. Okrenuo se je i zagledao u valove. Pogled mu je jedrio iznad valova do otoka, pa se vraćao unatrag.

Iznova se okrenuo i pogledavao putnike. Neki su već spavali na ne baš udobnim klupama, omamljeni suncem, drugi su kartali, oni treći i dalje su šutjeli. Na suprotnoj strani, učinilo mu se da je ugledao poznato, davno poznato lice. Sav je protrnuo, ne, nema nikakve sumnje, na drugoj strani ugledao je Ivanu, naslonjenu na ogradu leđima, kako gleda u njegovom pravcu. Brzo je pogledao i lijevo i desno, bio je posve sam, drugi su putnici i s lijeva i s desna bili udaljeni nekoliko metara. Podigao je glavu i pogledao na suprotnu stranu. Ograda na drugoj strani bila je posve prazna.

Ne, učinilo mu se. To je od sunca. Možda halucinacija. Ako je bila ona, što bi trebao učiniti? Sjećao se je dobro Krunoslav Bukač

davne more. Ivanu je upoznao prije više od trideset godina na fakultetu. Nikada si nije mogao razložno objasniti kako se mogao tako zaljubiti u Ivanu. Poslije joj je pisao neka čudna pisma. Ponekad bi je susreo u gradu, no, prolazili su jedno pored drugog poput neznanaca. Ivana je bila je s mora, zapravo bila je rođena u blizini lučkoga grada iz kojeg je isplovio trajekt.

No, ili mu se činilo ili je znao, njegove emocije prema Ivani nikada nisu utrnule. Negdje u dubini njegova uma začahurila se ljubav prema njoj kao mali crv koji bi ga ponekad uznemirio. Sakupivši hrabrost započeo je iznova pregledavati lica na trajektu. Nema je, ne znajući što bi valjalo osjećati, radost ili tugu.

Prošetao je po palubi nekoliko puta. Zacijelo mu se učinilo. Sunce je doista nevjerojatno. Uputio se je prema malom restoranu na palubi trajekta, sjeo na prvi slobodni stolac i naručio pivo. Izvadio je bilješke pripremljene za ovo putovanje, studiozno ih je proučio. Nije uočavao niti jedan problem.

Sa sobom je ponio i nekoliko kraćih priča koje je napisao u posljednje vrijeme a namjeravao ih je objaviti u časopisu Traženja. Želio ih je još

jednom, bez pritiska, mirno pročitati. Listao je stranice, nije imao primjedbi.

Naručio je još jedno pivo. Bilo je ukusno, hladno, toplina je bila sve izraženija. Iznenada se sjetio Ivana Dvorskog, slikara, koji mu je uvijek govorio.

-Dragi Bukač, modele najviše volim na slikama. U životu me ne zanimaju. Ovaj, na platnu, život, to je ono što me zanima.

Trajekt je plovio već nekoliko sati, bio je nadomak cilja. Krunoslav B. i dalje je sjedio u restoranu na palubi hladeći se pivom i odmarajući oči na predivnim krajobrazima otoka. Uskoro su putnici upozoreni da je udaljeni otok posve blizu. Krunoslav B. nije više mislio na susret s Ivanom. Razmišljao je o neobičnoj filozofiji slikara Ivana Dvorskog. Za njega je pravi život onaj na platnu, a ne ispred ili iza platna.

Trajekt je pristajao, lijeno se naslonio na obalu, prvi automobili krenuli su iz njegove utrobe na kopno, putnici pored njih, razgovarajući, veseli što su preplovili toliki put po mirnom i dobrom moru. Krunoslav Bukač lagano je koračao prema izlazu, pivo ga je posve opustilo, osjećao je glad. Čim se smjesti u hotelu potražiti će restoran na obali, o kome se toliko pričalo.

Pozorno je gledao kamo korača, oprezno se krećući prema autobusu koji je već bio na obali. Mora paziti da ne uzmu tuđu putnu torbu, danas su one sve iste. Čim je zakoračio na kamenu obalu, podigao je pogled prema palmama. Ispred najbliže palme ugledao je Ivanu kako se okreće prema njemu podižući kofer. Njihovi su se pogledi susreli u idućem trenutku. Krunoslavu se učinilo kako se nasmiješio Ivani. Ona je podigla svoj kofer i nešto rekla osobi pored nje. Krunoslav je polako prošao pored Ivane, došao do autobusa i uzeo svoju putnu torbu. Vozač ga je uputio u kom pravcu je njegov hotel i tek se onda okrenuo i s nekim čudnim osjećajem zbunjenosti i razdraganosti pogledao prema palmi. Cijeli prostor oko palme bio je prazan. Krenuo je prema hotelu čudno raspoložen. Što je zapravo htio učiniti? Iznenada u malenoj galeriji na obali, u izlogu, ugledao je jednu od mnogih varijacija Ivana Dvorskog „Model i slikar“. Zastao je i promotrio poznate detalje. Život je u slici, a ne ispred ili iza nje, rekao bi Dvorski, a što si ti, Kruno Bukač, vidio na Ivaninom licu ?.

Miroslav Pelikan